

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2017 r.
sprawy **P.A.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 11 marca 2016 roku, sygn. II AKa .../16,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 4 listopada 2015 roku, sygn. III K .../14,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. W., Kancelaria Adwokacka w [...] kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonym w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego P.A. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt III K .../14, uznał P.A. za winnego popełnienia czynów z art. 258 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. za co wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności; w miejsce tych kar jednostkowych wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy Sąd Apelacyjny [...] wyrokiem z dnia 11 marca 2016 roku, sygn. II AKa .../16, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary za czyn w pkt II tego wyroku przyjął przepisy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Przedmiotowe orzeczenie zaskarżyła kasacją w całości obrońca skazanego zarzucając:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, poprzez nieprawidłową kwalifikację prawną czynu skazanego, poprzez zastosowanie w niniejszej sprawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., pomimo braku w materiale dowodowym dowodów poświadczających wypełnienie przez działanie skazanego przesłanek określonych w niniejszych artykułach, a w szczególności w sytuacji braków w aktach sprawy niebudzących wątpliwości dowodów dotyczących zarówno istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, w której uczestnictwo przypisuje się skazanemu, świadomości skazanego przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej, a także istnienia jakiejkolwiek struktury tej grupy, podporządkowania i w szczególności fizycznej obecności skazanego w miejscach działań przestępnych;

2. naruszenie zasad procedowania w art. 410 k.p.k. i art. 366 k.p.k. i art. 170 § 2 k.p.k., poprzez oddalenie wniosków dowodowych skazanego złożonych zarówno w postępowaniu przed Sądem I Instancji, jak i Sądem II Instancji, zmierzających do wykazania, iż brał on udział w „ustawionym” przekazaniu pieniędzy od jednej z pokrzywdzonych do rąk „T.”, przy czym w momencie przekazania pieniędzy organy ścigania zaniechały dalszych czynności, tym samym udaremniając złapanie pozostałych osób, które kontaktowały się z P. A., co miało

istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem działanie skazanego od samego początku było nastawione na pomoc organom ścigania, nie tylko w sprawie dotyczącej samego skazanego, ale przede wszystkim w celu zatrzymania przestępców faktycznie czerpiących korzyści z zaistniałego procederu, albowiem jak wynika z materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy, udział skazanego w przedmiotowym procederze był marginalny zarówno w zakresie udziału w odbiorze pieniędzy od niektórych pokrzywdzonych, jak i przede wszystkim w udziale w uzyskiwanych „łupach”, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem skazany P. A. niesłusznie został uznany jako sprawca działający w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkowało przypisaniem mu czynu w zw. z art. 65 k.k.;

3. rażące naruszenie treści art. 424 § 1 i 2 k.p.k., poprzez nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do kwestii stopnia społecznej szkodliwości czynu ani okoliczności łagodzących istniejących po stronie skazanego, co wprost powoduje, iż nie można przeprowadzić kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonej skazanemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności i przyczyn braku możliwości zastosowania w stosunku do skazanego dobrodziejstwa zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności;

4. rażącą niewspółmierność kar jednostkowych wynikających z części dyspozytywnej w/w wyroku i tym samym orzeczenie niewspółmiernie wysokiej kary łącznej, dając przy tym prymat okolicznościom obciążającym skazanego, pomijając okoliczności łagodzące, w szczególności przyznanie się skazanego do zarzucanych mu czynów, współpracę z organami ścigania w zakresie pomocy przy wykryciu pozostałych sprawców przestępczego procederu, co skutkowało tym, iż Sąd Apelacyjny w sposób niedostateczny rozważył okoliczności łagodzące występujące po stronie oskarżonego, w szczególności jego postawę, zachowanie po zarzucanych mu czynach;

5. naruszenie przepisów ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze, poprzez nieuwzględnienie wniosku obrony co do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w przedmiotowej sprawie w zwiększonej stawce, albowiem zdaniem skarżącego, przedmiotowa sprawa jest sprawą zawiłą, wymagającą zwiększonego, ponad standard nakładu pracy, co uzasadnia wniosek obrony o zasądzenie

kosztów obrony w zwiększonej stawce,

W konkluzji kasacji obrońca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 11 marca 2016 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II Instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przede wszystkim należy zauważyć, że zarzuty wskazane w kasacji stanowią powtórzenie zarzutów apelacji. Tymczasem kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które dotyczą postępowania przed sądem I instancji i tylko naruszeń prawa, nie zaś błędów co do dokonanych ustaleń faktycznych. I tak, zarzut z pkt 1 kasacji nie dotyczy w istocie naruszenia prawa materialnego, lecz ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego dotyczących popełnienia czynu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Podobnie zarzut pkt 2 kasacji zmierza do podważenia dokonanych w Sądzie I instancji ustaleń faktycznych. Z kolei zarzuty w pkt 3 i 4 kasacji są zarzutami wniesionymi wyłącznie z powodu niewspółmierności kary, co z mocy art. 523 § 1 k.p.k. jest w kasacji niedopuszczalne. Powtórne podniesienie tych zarzutów przez skarżącą, tym razem w kasacji, jest niedopuszczalną próbą powielenia kontroli instancyjnej, która w postępowaniu odwoławczym nie dała rezultatów korzystnych dla obrony. Należy dodać też, że kontrola sprawowana przez Sąd Apelacyjny była rzetelna, wnikliwa i poprawna, stosownie do przepisów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. Na s. 13-20 Sąd Apelacyjny obszernie i przekonująco, z odwołaniem do poglądów doktryny i orzecznictwa wskazuje na zasadność wniosku o działaniu skazanego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Następnie na s. 23-26 wskazano, dlaczego zasadne było oddalenie wniosków dowodowych, których domagała się obrona, a które stały się przedmiotem zarzutu pkt 2 kasacji. Rozważania dotyczące wymiaru kary, w tym też poprawności ustalenia stopnia społecznej szkodliwości, znalazły się na s. 27-30 uzasadnienia wyroku SA. Wszystkie te rozważania są wręcz wzorcowe jeśli chodzi o poziom wnikliwości i

poprawności analizy zarzutów odwoławczych. Co się zaś tyczy zarzutu ujętego w pkt 5 kasacji, trzeba zauważyć, że kwestię tę rozważono poprawnie na s. 33-34 uzasadnienia SA, trafnie wskazując, że nakład pracy nie uzasadniał zasądzenia kosztów w zwiększonej stawce. Na koniec należy zaznaczyć, że wyjścia ponad stawkę minimalną wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej świadczonej w postępowaniu kasacyjnym z urzędu niewątpliwie nie uzasadniał także nakład pracy poniesiony przez obrońcę przy sporządzeniu kasacji.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

kc